

групи, характерни за зимната обредност у българите. Сурвакарите носели сурвакници – дрянови пръчки, с дължина около метър, кората на които нарязвали с нож, за красота. По дългите клонки завивали в кръг на едно или две места, украсявали с червени вълнени конци, навързали пуканки, окачали пара.

Влизането си във всеки дом сурвакарите известявали с мjukanе. Навсякъде те пожелавали здраве и благополучие с думите:

Сурва, сурва, година,
весела година!
Живо, здраво
пак догодина,
до амина!

Стопаните ги дарявали с пари, сланина, брашно, жито и др. В по-ново време, сутринта тръгвали децата да сурвакат /някъде само момчета, другаде момчета и момичета/. Сурвакарите които първи дойдели да сурвакат, стопаните отвеждали най-напред при добитъка и после да сурвакат домашните.

Сурвакането /удрянето/ с живи дрянови клонки имало особено значение в новогодишната обредност. То се свързва с магията на първия ден, на първия месец и с вярата в живителната сила на дряна. Затова жените мисли косите си с вода, в която натопявали дрянови пъпки, рано сутринта на Сурваки /Любенец, Богданово/.

Някъде в Сливенско на Сурваки се среща обичаят ладуване – напигане на пръстени /Стара река/. В него участвуват само девойки. Вечерта, срещу празника, момите от цялото село или по махали се събирали, наливали чиста вода в бакърче, пренесена при пълно мълчание от момиче с живи родители. Тази "мълчана вода", пренощувала под звездите, имала особена магическа сила, в нея момите пускали пръстените си и гадали какъв ще бъде женихът им. На другия ден момите се